

(reportáž ze křtu nové desky souboru Pětník) Dost lidí si možná myslí, že zpívat a capella znamená zpívat bez kapely, zejména proto, aby se ušetřilo za nástroje a pokud některý hlas odejde, čeká „za plotem továrny“ jiný hlas. Jenže to není tak úplně, či spíše vůbec pravda. Zpívat a capella znamená zpívat v kapli, kde nebyly nástroje povoleny, a mohl znít jen lidský hlas. Jsem rád, když to i nějaká „nástrojová kapela“ občas zkusí bez nástrojů, předstoupí před mikrofony a ukáže, že koncert nebyl playback a případná ztráta nástrojů neznámá ztrátu existence.

Jsou však soubory, které ztrátě hudebních nástrojů čelí preventivně a od počátku svého vzniku zpívají „v kapli“, osvobozeny od nošení nástrojů. Takovým souborem je **Pětník**, založený v roce 1999 Honzou Hučínem, který jako „otec zakladatel“ přidal ke svým třem dětem i dítě čtvrté, byť v pořadí počaté jako první. V souboru se vystřídala řada mužských i ženských tváří a podobně jako Spirituál kvintet se i Pětník odcizil svému nomen omen a zpívá jen ve čtyřech.

Ve čtvrtek 28. dubna 2011 v Klubu Kocour křtil Pětník v pořadí svou druhou desku s názvem **Pětník 2011**

. Mezi první deskou s názvem

V botách snů

a novou deskou uplynulo šest let. Na obalu nové desky zkušený cestovatel v pražské MHD poznají stylizované trasy metra, umístěné ve stanicích a vagoncích, kdy stanice jsou označeny názvy skladeb a cílem je Pětník.

Deska je nahrána ve čtyřčlenné sestavě: Jakub Renner, Honza Hučín, Jana Perníková a Manča Hausdorfová. Tato sestava zahájila koncertní křest a poté vystoupil host, kterým byla kapela **Jauvajs**

. Tentokrát, slovy kapelníka Kuby Linharty, hrála kapela v šesti. Úplně vlevo (ze strany hlediště) seděl, bez námořnické čapky,

Mirek Pátek

se svým banjem a šestý člen (členka?) zanedlouho plně zaměstná svou maminku - houslistku Ditu Bláhovou. Jauvajs jako vždy kam přijde, zdobí a hlavně dokáže rozhýbat publikum. Po přestávce se konal křest, kde byl hlavní postavou moderátor a v pořadí „druhý první tenor Pětníku“, náš redakční kolega

Tomáš Hrubý

, který zároveň přijal gratulaci ke kulatému jubileu a dostal dárkem desku poněkud více politou pivem z Poličky. Kapela se zároveň loučila s Jakubem Rennerem, který bude po delší dobu mimo kapelu, protože hudbou se živit zásadně a většinou nedá. Podle webu kapely mu ale v

Pětníku po jeho návratu drží v kapele místo. Jeho místo i hlas zaujal Stanislav Kneifl a odbyl si tak i svou premiéru. Nedá se ale říci, že by premiéru odbyl.

Pětník se ve svém repertoáru vždy snažil skloubit několik hodnot. Za prvé si vybíral do repertoáru skladby různých žánrů, kterým se v aranžích snažil dávat vlastní „pětníkovský“ styl, často s textovými „dotáčkami“. Za druhé se snažil o interpretaci notových značek s matematickou přesností, což není asi způsobeno pouze vzděláním kapelníka Honzy Hučína. Za třetí se Pětník snažil zavést do vážné polyfonie i kousek humoru a nadhledu. Zda se tato symbióza vždy a všude dařila, to vědí především členové souboru a samozřejmě i fanoušci kapely. Samozřejmě důkazem dobrého výsledku je jistě i Krteček ze Zahrady 2001 a dvě Porty v roce 2010 a koneckonců i „bramborová medaile“ v soutěži Talent Country radia 2011.

Po křtu desky a za účasti Stanislava Kneifla jsme mohli slyšet převážnou část skladeb z nové desky. Úvodní skladba Honzy Hučína *Na sv. Řehoře* je k nalezení na bookletu i s textem a akordy. Většina skladeb na desce jsou ale skladby převzaté a výběr je „ze všech možných šuplíků“. Vedle protest songu Jana Buriana

Božskej klid

, nádherně vystihujícím lidskou mentalitu

„všude je hlad a kurděje, jen tady se nic neděje...“

, „ježkárný“

V domě straší duch

či skladby

V záplavě listí - Autumn Leaves

od Josepha Kosmy – bože, to byla filmová hudba, původně Jacques Prevért - Johny Mercers (anglický text) s pěkným českým textem Jaroslava Síbrta. Sympatické je i zařazení skladby Jeronýma Lešnera

Dvě pravdy

(bohužel se na křest nedostavil) či

Pana Nováka

od Petra Skoumala a Pavla Šruta. Na žádném jamu nechybí

Fénix

od Jaroslava Matějů a Pavla Zajíce a nechybí ani na desce, stejně tak legendární Matějova

Konvička

s textem Pepy Štrosse. Uvedený výběr, který bych nazval „in výrazem“ portfólio, doplňuje i

Jedem do Afriky

bráchů Tesaříků či Samsonův

Přívěs

Pětník se i na nové desce snaží, aby výběrem repertoáru a způsobem jeho provedení přilákal širší spektrum diváků a posluchačů. Takový cíl je bez nástrojů, barevných efektů, kouře, laserů a jiných berlí a berliček šoubyznysu kus těžké práce. Domnívám se, že Pětník na své „trase MHD“ k tomuto cíli svou novou deskou dojel zase o kus dál. Ostatně, poslechněte si desku a posuďte sami. {desky 859}